



Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2016. szeptember 13. *

„Előzetes döntéshozatal — Uniós polgárság — Az EUMSZ 20. és EUMSZ 21. cikk — 2004/38/EK irányelv — Harmadik állam büntetett előéletű állampolgárának valamely tagállamban való tartózkodási joga — Két kiskorú, uniós polgár gyermek felett kizárólagos felügyeletet gyakorló szülő — A tartózkodás szerinti tagállam állampolgárságával rendelkező egyik gyermek — Egy másik tagállam állampolgárságával rendelkező másik gyermek — E felmenő számára a tartózkodási engedély megadását e személy büntetett előélete miatt kizáró nemzeti szabályozás — A tartózkodás megtagadása, amely a gyermekek számára az Unió területe elhagyásának kötelezettségét eredményezheti”

A C-165/14. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság, Spanyolország) a Bírósághoz 2014. április 7-én érkezett, 2014. március 20-i határozatával terjesztett elő az előtte

Alfredo Rendón Marín

és

az **Administración del Estado** között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: K. Lenaerts elnök, R. Silva de Lapuerta, M. Ilešič, L. Bay Larsen, C. Toader, D. Šváby, F. Biltgen és C. Lycourgos tanácselnökök, A. Rosas (előadó), Juhász E., A. Borg Barthet, M. Safjan, M. Berger, A. Prechal és K. Jürimäe bírák,

főtanácsnok: M. Szpunar,

hivatalvezető: M. Ferreira főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2015. június 30-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- A. Rendón Marín képviseletében I. Aránzazu Triguero Hernández és L. De Rossi abogadas,
- a spanyol kormány képviseletében A. Rubio González és L. Banciella Rodríguez-Miñón, meghatalmazotti minőségben,
- a dán kormány képviseletében C. Thorning és M. Wolff, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: spanyol.

- a görög kormány képviselőjében T. Papadopoulos, meghatalmazotti minőségben,
- a francia kormány képviselőjében D. Colas és R. Coesme, meghatalmazotti minőségben,
- az olasz kormány képviselőjében G. Palmieri, meghatalmazotti minőségben, segítője: L. D’Ascia avvocato dello Stato,
- a holland kormány képviselőjében M. Bulterman és B. Koopman, meghatalmazotti minőségben,
- a lengyel kormány képviselőjében B. Majczyna, K. Pawłowska és M. Pawlicka, meghatalmazotti minőségben,
- az Egyesült Királyság Kormánya képviselőjében M. Holt és J. Beeko, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: D. Blundell barrister,
- az Európai Bizottság képviselőjében I. Martínez del Peral, C. Tufvesson, F. Castillo de la Torre és M. Wilderspin, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2016. február 4-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,
meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az EUMSZ 20. cikk értelmezésére irányul.
- 2 Ezt a kérelmet az Alfredo Rendón Marín – aki harmadik állam állampolgára és olyan kiskorú, uniós polgárok apja, akik felett kizárólagos felügyeletet gyakorol, és akik születésük óta Spanyolországban rendelkeznek lakóhellyel – és az Administración del Estado (állami közigazgatási hivatal, Spanyolország) között a Director General de Inmigración del Ministerio de Trabajo e Inmigración (a munkaügyi és bevándorlási minisztérium bevándorlási főigazgatója, Spanyolország) által a kivételes körülmények miatti tartózkodási engedély A. Rendón Marín részére történő megadásának büntetett előélet miatti megtagadása tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

- 3 Az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról, valamint az 1612/68/EGK rendelet módosításáról, továbbá a 64/221/EGK, a 68/360/EGK, a 72/194/EGK, a 73/148/EGK, a 75/34/EGK, a 75/35/EGK, a 90/364/EGK, a 90/365/EGK és a 93/96/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/38/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2004. L 158., 77. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 5. kötet, 46. o.; helyesbítés: HL 2009. L 274., 47. o.) (23) és (24) preambulumbekkezdése értelmében:
„(23) Az uniós polgárok és családtagjaik kiutasítása közrendi vagy közbiztonsági okokból olyan intézkedés, amely súlyosan sértheti azokat a személyeket, akik élve a[z EK-]Szerződés által rájuk ruházott jogokkal és szabadságokkal, már ténylegesen beilleszkedtek a fogadó tagállamban. Ezért korlátozni kell az ilyen intézkedések alkalmazási körét az arányosság elvével összhangban, figyelemmel az érintett személyek integrációjának mértékére, a fogadó tagállamban való tartózkodásuk időtartamának hosszúságára, az életkorukra, az egészségi állapotukra, családi és gazdasági helyzetükre, valamint a származási országgal fennálló kapcsolatukra.

- (24) Ennek megfelelően, minél nagyobb mértékű az uniós polgárok és családtagjaik integrációja a fogadó tagállamban, annál nagyobb mértékű védelemben kell részesülniük a kiutasítással szemben. Csak kivételes körülmények között, amikor a közbiztonság nyomós [helyesen: kényszerítő] oka indokolja, hozható kiutasítási intézkedés azon uniós polgárokkal szemben, akik több éve a fogadó tagállamban tartózkodnak, különösen, ha ott születtek, és egész életükben ott tartózkodtak. Emellett ezeket a kivételes körülményeket kell alkalmazni a kiskorúakkal szemben hozott kiutasítási intézkedésekre, családi kapcsolataik védelme érdekében, az Egyesült Nemzeteknek a gyermekek jogairól szóló, 1989. november 20-i egyezményével összhangban.”
- 4 A 2004/38 irányelv „Fogalommeghatározások” című 2. cikke a következőket mondja ki:
- „Ezen irányelv alkalmazásában:
1. »uniós polgár«: egy tagállam állampolgárságával rendelkező bármely személy;
 2. »családtag«:
[...]
d) az uniós polgár, házastársa, vagy a b) pontban meghatározott élettársa eltartott egyenesági felmenői;
 3. »fogadó tagállam«: az a tagállam, ahova az uniós polgár költözik azért, hogy a szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogát gyakorolja.”
- 5 Ezen irányelv „Kedvezményezettek” című 3. cikke a következőképpen rendelkezik:
- „(1) Ezt az irányelvet kell alkalmazni mindazokra az uniós polgárokról, akik olyan tagállamba költöznek [helyesen: utaznak], vagy olyan tagállamban tartózkodnak, amelynek nem állampolgárai, valamint az őket kísérő vagy hozzájuk csatlakozó, a 2. cikk 2. pontjában meghatározott családtagjaikra.
- (2) Az érintett személyek saját jogon való szabad mozgásának és tartózkodásának sérelme nélkül, a fogadó tagállamnak a nemzeti jogszabályaival összhangban meg kell könnyítenie az alábbi személyek beutazását és tartózkodását:
- a) a 2. cikk 2. pontjának hatálya alá nem tartozó más családtagok, állampolgárságukra tekintet nélkül, akik abban az országban, amelyből érkeznek, az elsődleges tartózkodási joggal rendelkező uniós polgár eltartottjai, vagy vele egy háztartásban élnek, [...];
[...]
- A fogadó tagállam kötelezettséget vállal e személyek személyes körülményeinek alapos vizsgálatára, és megindokolja e személyek beutazásának vagy tartózkodásának megtagadását.”
- 6 Az említett irányelvnek a „Tartózkodás joga három hónapot meghaladóan” című 7. cikke (1) és (2) bekezdésében a következőket írja elő:
- „(1) Valamennyi uniós polgárt megilleti a tartózkodás joga egy másik tagállam területén három hónapot meghaladó időtartamra, ha:
- a) munkavállalók vagy önálló vállalkozók a fogadó tagállamban; vagy

b) elegendő forrásokkal rendelkeznek önmaguk és családtagjaik számára ahhoz, hogy ne jelentsenek indokolatlan terhet [helyesen: ne jelentsenek terhet] a fogadó tagállam szociális segítségnyújtási rendszerére tartózkodásuk időtartama alatt, és a fogadó tagállamban teljes körű egészségbiztosítással rendelkeznek; vagy

[...]

d) az a), b) vagy c) pontban meghatározott feltételeket teljesítő uniós polgárt kísérő vagy hozzá csatlakozó családtagok.

(2) Az (1) bekezdésben meghatározott tartózkodás jogát ki kell terjeszteni azokra a családtagokra, akik nem valamelyik tagállam állampolgárai, és az uniós polgárt kísérik vagy hozzá csatlakoznak a fogadó tagállamban, feltéve hogy az uniós polgár megfelel az (1) bekezdés a), b) vagy c) pontjában említett feltételeknek.”

7 A 2004/38 irányelvnek „A huzamos tartózkodás joga” című IV. fejezetében „Az uniós polgárokra és családtagjaikra vonatkozó általános szabályok” című 16. cikke (1) és (2) bekezdésében a következőket mondja ki:

„(1) Azok az uniós polgárok, akik jogszerűen öt éven át folyamatosan tartózkodtak a fogadó tagállamban, huzamos tartózkodási jogot nyernek ott. Erre a jogra nem vonatkoznak a III. fejezetben előírt feltételek.

(2) Az (1) bekezdést azokra a családtagokra is alkalmazni kell, akik nem valamelyik tagállam állampolgárai, és az uniós polgárral jogszerűen öt éven át folyamatosan tartózkodtak a fogadó tagállamban.”

8 A 2004/38 irányelvnek „A beutazási és tartózkodási jog közrendi, közbiztonsági vagy közegészségügyi okokból való korlátozása” című VI. fejezetében ezen irányelv 27. cikkének (1) és (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) E fejezet rendelkezéseire is figyelemmel, a tagállamok korlátozhatják az uniós polgárok és családtagjaik szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogát, állampolgárságra tekintet nélkül, közrendi, közbiztonsági vagy közegészségügyi okokból. Ezek az okok nem szolgálhatnak gazdasági célokat [helyesen: Ezen okokra gazdasági célok érdekében nem lehet hivatkozni].

(2) A közrendi vagy közbiztonsági okokból hozott intézkedéseknek meg kell felelniük az arányosság elvének, és kizárólag az érintett egyén személyes magatartásán alapulhatnak. Korábbi büntetőítéletek önmagukban nem képezhetik ezen intézkedések meghozatalának az alapját.

Az érintett egyén személyes magatartása valódi, közvetlen és kellően súlyos veszélyt kell, hogy jelentsen a társadalom valamely alapvető érdekére. Az adott üggyhöz közvetlenül nem kapcsolódó, vagy az általános megelőzési megfontolásokon alapuló indokolások nem elfogadhatóak.”

9 Az említett irányelvnek a „Kiutasítással szembeni védelem” című 28. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A közrendi vagy közbiztonsági okokból hozott kiutasítási határozat meghozatala előtt a fogadó tagállam figyelembe vesz olyan megfontolásokat, mint, hogy az érintett személy mennyi ideje tartózkodott a területén, az érintett személy életkorát, egészségi állapotát, családi és gazdasági helyzetét, társadalmi és kulturális integrációját a fogadó tagállamban, valamint a származási országgal fennálló kapcsolatainak mértékét.

(2) A fogadó tagállam nem hozhat kiutasítási határozatot uniós polgárokkal és családtagjaikkal szemben, állampolgárságukra tekintet nélkül, ha azok huzamos tartózkodási joggal rendelkeznek a területén, kivéve súlyos közrendi vagy közbiztonsági okokból.

(3) Uniós polgárral szemben nem hozható kiutasítási határozat, kivéve ha a közbiztonság tagállamok által meghatározott nyomós okán alapul, ha: [helyesen: Uniós polgárral szemben állampolgárságára tekintet nélkül nem hozható kiutasítási határozat, kivéve ha az a tagállamok által meghatározott kényszerítő közbiztonsági okokon alapul, amennyiben:]

- a) a fogadó tagállam területén tartózkodtak [helyesen: tartózkodott] az elmúlt tíz évben; vagy
- b) kiskorúak [helyesen: kiskorú], kivéve, ha a kiutasítás a gyermek legjobb érdekében [helyesen: a gyermek érdekében] történik, amelyet az Egyesült Nemzeteknek a gyermekek jogairól szóló, 1989. november 20-i egyezménye határoz meg.”

A spanyol jog

- 10 A 2000. január 11-i Ley Orgánica 4/2000 sobre derechos y libertades de los extranjeros en España y su integración social (a Spanyolországban tartózkodó külföldiek jogairól és szabadságairól, valamint társadalmi beilleszkedésükről szóló 4/2000. sz. alkotmányos törvény, BOE 10. szám, 2000. január 12., 1139. o.) 31. cikkének (3) bekezdése előírja az ideiglenes tartózkodási engedély kivételes okok miatt történő megadására vonatkozó lehetőséget anélkül, hogy szükség lenne arra, hogy a harmadik állam állampolgára előzetesen vízumkötelezettség alá essen.

- 11 E törvény 31. cikkének (5) és (7) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(5) A külföldi ideiglenes tartózkodásának engedélyezéséhez az szükséges, hogy ez utóbbi ne legyen büntetett előéletű Spanyolországban vagy azokban az országokban, ahol korábban tartózkodott, a spanyol jogrend által ismert bűncselekmények miatt, illetve hogy ne legyen kitiltva azokból az államokból, amelyekkel Spanyolország erre vonatkozó megállapodást kötött.

[...]

(7) Az ideiglenes tartózkodási engedély megújítása érdekében adott esetben meg kell vizsgálni:

- a) a büntetett előéletet, figyelembe véve a büntetés elengedésének, a büntetés feltételes elengedése, illetve a szabadságvesztés-büntetés felfüggesztése eseteinek fennállását;
- b) az egyén adó- és társadalombiztosítási kötelezettségeinek be nem tartását.

E megújítás tekintetében különösen figyelembe veszik a külföldi állampolgárnak a megújítás érdekében tett beilleszkedési törekvéseit, amelyet az autonóm közösség pozitív jelentésével kell bizonyítani, amely igazolja, hogy az egyén a jelen törvény 2b. cikkében előírt képzéseken részt vett.”

- 12 A 2004. december 30-i Real Decreto 2393/2004 por el que se aprueba el Reglamento de la Ley Orgánica 4/2000 (a 4/2000. sz. alkotmányos törvény végrehajtási rendeletének elfogadásáról szóló 2393/2004. sz. királyi rendelet, BOE 6. szám, 2005. január 7., 485. o.) első kiegészítő rendelkezése (4) bekezdésében a következőket írta elő:

„[...] [A] bevándorlásért és kivándorlásért felelős államtitkár a belügyekért felelős államtitkár előzetes jelentése alapján [a 4/2000] törvényt végrehajtó rendeletben elő nem írt kivételes körülmények esetén ideiglenes tartózkodási engedélyt adhat ki”.

- 13 A 2011. április 20-i Real Decreto 557/2011 por el que se aprueba el Reglamento de la Ley Orgánica 4/2000, tras su reforma por Ley Orgánica 2/2009 (a 2/2009. sz. alkotmányos törvénnyel módosított 4/2000. sz. alkotmányos törvény végrehajtási rendeletének elfogadásáról szóló 557/2011. sz. királyi rendelet, BOE 103. szám, 2011. április 30., 43821. o.) 124. és 128. cikke előírja az ideiglenes tartózkodási engedély családi kötődésen (*arraigo familiar*) alapuló kivételes körülmények miatt történő kérelmezésének lehetőségét, feltéve hogy a kérelmező nem büntetett előéletű Spanyolországban vagy azokban az országokban, amelyekben korábban tartózkodott, a spanyol jogrend által ismert bűncselekmények miatt.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

- 14 A. Rendón Marín kolumbiai állampolgár, aki Malagában (Spanyolország) született, két kiskorú gyermek, egy spanyol állampolgárságú fiúgyermek és egy lengyel állampolgárságú lánygyermek apja. A gyermekek mindig Spanyolországban tartózkodtak.
- 15 A Bíróság rendelkezésére álló iratokból kitűnik, hogy A. Rendón Marín a Juzgado de Primera Instancia de Málaga (malagai elsőfokú bíróság, Spanyolország) 2009. május 13-i határozatával megkapta a gyermekei feletti kizárólagos felügyeleti jogot, és a gyermekeit kizárólagosan nála helyezték el. A gyermekek lengyel állampolgárságú édesanyjának lakóhelye ismeretlen. A két gyermek az előzetes döntéshozatalra utaló határozat szerint megfelelő ellátásban és iskolai nevelésben részesül.
- 16 A. Rendón Marín büntetett előéletű. Többek között Spanyolországban kilenc hónap szabadságvesztés-büntetésre ítélték. Ugyanakkor ezt a büntetést 2009. február 13-tól kezdődően két évre ideiglenesen felfüggesztették. Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat időpontjában, 2014. március 20-án az érintett tekintetében még folyamatban volt a büntetett előlethez fűződő hátrányok alóli mentesítés (*cancelación*) iránti kérelmének elbírálása.
- 17 2010. február 18-án A. Rendón Marín a munka- és bevándorlásügyi minisztérium bevándorlási főigazgatójához kivételes körülmények miatti ideiglenes tartózkodási engedély iránti kérelmet terjesztett elő a 2393/2004 királyi rendelet első kiegészítő rendelkezésének (4) bekezdése alapján.
- 18 A. Rendón Marín kérelmét a 2010. július 13-i határozattal elutasították büntetett előélete miatt a 4/2000 törvény 31. cikke (5) bekezdésének rendelkezései alapján.
- 19 Miután az A. Rendón Marín által e határozat ellen előterjesztett keresetet az Audiencia Nacional (központi bíróság, Spanyolország) 2012. március 21-i ítéletével elutasította, A. Rendón Marín fellebbezést nyújtott be ezen ítélet ellen a Tribunal Supremohoz (legfelsőbb bíróság, Spanyolország).
- 20 A. Rendón Marín fellebbezését egyetlen jogalapra, nevezetesen egyrészt a 2004. október 19-i Zhu és Chen ítélet (C-200/02, EU:C:2004:639), valamint a 2011. március 8-i Ruiz Zambrano ítélet (C-34/09, EU:C:2011:124) téves értelmezésére – amennyiben az ezen ítéletekből eredő ítélkezési gyakorlatból álláspontja szerint a kért tartózkodási engedély megadásának kellett volna következnie –, másrészt pedig a 4/2000 törvény 31. cikke (3) és (7) bekezdésének megsértésére alapította.
- 21 A kérdést előterjesztő bíróság jelzi, hogy az alapügy konkrét körülményeitől függetlenül az ügyben a 2004. október 19-i Zhu és Chen ítélet (C-200/02, EU:C:2004:639), valamint a 2011. március 8-i Ruiz Zambrano ítélet (C-34/09, EU:C:2011:124) alapjául szolgáló ügyekhez hasonlóan a tartózkodási engedély A. Rendón Marinnal szembeni megtagadása Spanyolországban utóbbi számára a spanyol terület, következésképpen pedig az Európai Unió területének kényszerű elhagyását jelentené, ennél fogva együtt járna azzal, hogy a két kiskorú gyermeknek is el kell hagynia e területet, akiket az érintett tart el. Ez a bíróság mindazonáltal kiemeli, hogy a 2004. október 19-i Zhu és Chen ítéletben

(C-200/02, EU:C:2004:639), valamint a 2011. március 8-i Ruiz Zambrano ítéletben (C-34/09, EU:C:2011:124) vizsgált helyzetektől eltérően az alkalmazandó nemzeti jogszabályok tiltják a tartózkodási engedély megadását, ha a kérelmező büntetett előéletű Spanyolországban.

- 22 Következésképpen a kérdést előterjesztő bíróságban az a kérdés merül fel, hogy az olyan nemzeti szabályozás, amely az eltérés bármilyen lehetősége nélkül megtiltja a tartózkodási engedély megadását a kérelmezés helye szerinti országban nyilvántartott büntetett előélet esetén, jöllehet ennek szükségszerű következménye az, hogy az említett engedély kérelmezője által eltartott, uniós tagállam állampolgárságával rendelkező kiskorút megfosztják az Unió területén való tartózkodás jogától, összeegyeztethető-e a Bíróságnak az EUMSZ 20. cikk értelmezésére vonatkozó, a jelen ügyben hivatkozott ítélkezési gyakorlatával.
- 23 Ilyen körülmények között a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság) úgy határozott, hogy felfüggeszti az eljárást, és a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé előzetes döntéshozatalra:

„Öszegeztethető-e a 2004. október 19-i Zhu és Chen ítélet (C-200/02, EU:C:2004:639) és a 2011. március 8-i Ruiz Zambrano ítélet (C-34/09, EU:C:2011:124) fényében értelmezett EUMSZ 20. cikkel az olyan nemzeti szabályozás, amely kizárja a tartózkodási engedély megadásának lehetőségét az uniós tagállam állampolgárságával rendelkező kiskorú eltartásáról gondoskodó olyan szülő tekintetében, aki a kérelem benyújtásának helye szerinti országban büntetett előéletű, jöllehet ez együtt jár azzal, hogy a kiskorúnak – szülőjét követve – szükségszerűen el kell hagynia az Unió területét?”

Az alapeljárás fennmaradásáról

- 24 Az EUMSZ 267. cikk szövegéből is, és rendszeréből is kitűnik, hogy az előzetes döntéshozatali eljárás előfeltétele a nemzeti bíróság előtt ténylegesen folyamatban lévő jogvita, amelynek keretében a nemzeti bíróságnak a Bíróság által előzetes döntéshozatali eljárásban hozott ítéletet tekintetbe vevő határozatot kell hoznia (2008. szeptember 11-i UGT-Rioja és társai ítélet, C-428/06–C-434/06, EU:C:2008:488, 39. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Következésképpen a Bíróság hivatalból ellenőrizheti az alapeljárás fennmaradását.
- 25 A jelen esetben a jogvita Spanyolországban ideiglenes tartózkodási engedély A. Rendón Marín részére történő megadásának megtagadására vonatkozik, mivel a Tribunal Supremohoz (legfelsőbb bíróság) az Audiencia Nacional (központi bíróság) 2012. március 21-i azon ítélete ellen benyújtott fellebbezéssel fordultak, amely elutasította az érintett által előterjesztett, a tartózkodási engedély iránti kérelmet elutasító határozat ellen indított keresetet.
- 26 Márpedig a Bíróság rendelkezésére álló iratokból, valamint az A. Rendón Marín és a spanyol kormány által a tárgyaláson előadott észrevételekből kitűnik, hogy az alapügy felperese, miután a Tribunal Supremo (legfelsőbb bíróság) benyújtotta a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelmet, a spanyol kormány malagai képviselőjéhez két új, kivételes körülmények miatti ideiglenes tartózkodási engedély iránti kérelmet nyújtott be, amelyek közül a másodiknak helyt adtak.
- 27 A spanyol kormány a tárgyaláson ugyanis jelezte, hogy 2015. február 18-án a Subdelegación del Gobierno en Málaga (a kormány Málaga tartományi képviselője, Spanyolország) A. Rendón Marín részére ideiglenes tartózkodási engedélyt adott. E tekintetben A. Rendón Marín szóbeli észrevételeiből kitűnik, hogy ezt az ideiglenes tartózkodási engedélyt a családi kötődésen alapuló kivételes körülmények címén kapta meg az 557/2011 királyi rendelet 124. és 128. cikke alapján azért, mert az illetékes spanyol hatóság a büntetett előlethez fűződő hátrányok alól mentesítette (*cancelación*).
- 28 Ilyen körülmények között a kérdést előterjesztő bíróságot felhívták arra, hogy jelezze a Bíróságnak, hogy utóbbi válaszát a döntéshozatalhoz továbbra is szükségesnek tartja-e.

- 29 2016. március 9-i levelében a kérdést előterjesztő bíróság kifejtette, hogy az ideiglenes tartózkodási engedély megadása iránti közigazgatási kereset keretében megfogalmazott kérelmet a kormány Málaga tartományi képviselte által 2015. február 18-án hozott határozattal teljesítették, azonban jelezte, hogy fenn kívánja tartani előzetes döntéshozatal iránti kérelmét.
- 30 A kérdést előterjesztő bíróság szerint ugyanis A. Rendón Marín számára a tartózkodási engedély 2015 februárjában történő megadása nem egyenértékű az alapeljárás keretében megfogalmazott kérelmek teljes mértékben való teljesítésével. Ez a bíróság ugyanis arra az álláspontra helyezkedik, hogy ha az említett közigazgatási keresetnek helyt adtak volna, az érintett tartózkodási engedély iránti kérelmét elutasító, 2010. július 13-i megtámadott határozatot jogellenesnek nyilvánították volna, és az ilyen engedély abból következő megadása ettől az időponttól váltott volna ki joghatásokat. Márpedig e határozat semmisségének, valamint a tartózkodási engedély említett időpontban való megadásának az alapügy felperesét illetően az engedélynek magát ezt a megadását meghaladó olyan következményei lehetnének, mint például a munkaszerződések elvesztése miatti kártérítés, szociális ellátások vagy társadalombiztosítási járulékok, sőt adott esetben a spanyol állampolgárság megszerzésének joga.
- 31 Meg kell tehát állapítani, hogy az alapeljárás a kérdést előterjesztő bíróság előtt továbbra is folyamatban van, és a Bíróságnak a feltett kérdésre való válasza e jogvita megoldásához továbbra is szükséges.
- 32 Következésképpen határozni kell az előzetes döntéshozatal iránti kérelemről.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

- 33 A nemzeti bíróságok és a Bíróság között az EUMSZ 267. cikkel bevezetett együttműködési eljárás keretében a Bíróság feladata, hogy a nemzeti bíróságnak az előtte folyamatban lévő ügy eldöntéséhez hasznos választ adjon. Ebből a szempontból adott esetben a Bíróságnak át kell fogalmaznia az elé terjesztett kérdéseket. A Bíróság feladata ugyanis minden olyan uniós jogi rendelkezés értelmezése, amelyre a nemzeti bíróságoknak az eléjük terjesztett jogviták eldöntése érdekében szükségük van, még akkor is, ha e bíróságok az általuk feltett kérdésekben nem jelölik meg kifejezetten ezeket a rendelkezéseket (lásd különösen: 2010. október 14-i *Fuß* ítélet, C-243/09, EU:C:2010:609, 39. pont; 2013. május 30-i *Worten* ítélet, C-342/12, EU:C:2013:355, 30. pont; 2013. szeptember 19-i *Betriu Montull* ítélet, C-5/12, EU:C:2013:571, 40. pont).
- 34 Következésképpen, még ha a kérdést előterjesztő bíróság csupán az EUMSZ 20. cikk értelmezésére korlátozta is kérdését, e körülmény nem képezi akadályát annak, hogy a Bíróság a nemzeti bíróság részére az uniós jognak az előtte folyamatban lévő ügy elbírálásához hasznos, valamennyi értelmezési szempontját megadja, függetlenül attól, hogy a nemzeti bíróság kérdései megfogalmazásában utalt-e azokra, vagy sem. E tekintetben a Bíróságnak kell a nemzeti bíróság által szolgáltatott információk összessége, és különösen az előzetes döntéshozatalra utaló határozat indokolása alapján meghatározni az említett jog azon rendelkezéseit, amelyeknek az értelmezése a jogvita tárgyára figyelemmel szükséges (lásd különösen: 2010. október 14-i *Fuß* ítélet, C-243/09, EU:C:2010:609, 40. pont; 2013. május 30-i *Worten* ítélet, C-342/12, EU:C:2013:355, 31. pont; 2013. szeptember 19-i *Betriu Montull* ítélet, C-5/12, EU:C:2013:571, 41. pont).
- 35 Ezen ítélkezési gyakorlat tükrében, valamint az előzetes döntéshozatalra utaló határozatban szereplő információkra tekintettel a feltett kérdést át kell fogalmazni akként, hogy a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy egyrészt az EUMSZ 21. cikket és a 2004/38 irányelvet, másrészt pedig az EUMSZ 20. cikket úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely előírja az érintett tagállam területén a tartózkodási engedély megadásának valamely harmadik állam állampolgárával szembeni automatikus megtagadását, amikor ez az állampolgár büntetett előéletű, akkor is, ha az érintett két kiskorú, uniós polgár gyermek felett kizárólagos felügyeletet

gyakorol, akik születésük óta az érintettel tartózkodnak ebben a tagállamban és nem gyakorolták a szabad mozgáshoz való jogukat, és amikor ez a megtagadás azzal a következménnyel jár, hogy ezeknek a gyermekeknek el kell hagyniuk az Unió területét.

- 36 E tekintetben előjáróban emlékeztetni kell arra, hogy az uniós polgárságra vonatkozó uniós jogi rendelkezésekkel a harmadik államok állampolgárainak biztosított esetleges jogok nem saját jogok, hanem az uniós polgár által a szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jog gyakorlásából származtatott jogok (lásd ebben az értelemben: 2013. május 8-i Ymeraga és társai ítélet, C-87/12, EU:C:2013:291, 35. pont; 2013. október 10-i Alokpa és Moudoulou ítélet, C-86/12, EU:C:2013:645, 22. pont; 2014. március 12-i O. és B. ítélet, C-456/12, EU:C:2014:135, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ezért származékos tartózkodási jog harmadik állam állampolgára javára főszabály szerint csak akkor áll fenn, ha az az uniós polgárnak az Unióban való szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való joga hatékony gyakorlásának biztosításához szükséges.
- 37 Ebben az összefüggésben meg kell vizsgálni, hogy az A. Rendón Marínhoz hasonló, harmadik állam állampolgárát megilleti-e a vagy az EUMSZ 21. cikkén és a 2004/38 irányelven, vagy pedig az EUMSZ 20. cikkén alapuló származékos tartózkodási jog, és hogy adott esetben a büntetett előélete igazolhatja-e ezen jog korlátozását.

Az EUMSZ 21. cikkről és a 2004/38 irányelvről

Az EUMSZ 21. cikkén és a 2004/38 irányelven alapuló származékos tartózkodási jog fennállásáról

- 38 A 2004/38 irányelv 3. cikkének (1) bekezdése az irányelvvel biztosított jogok „kedvezményezett[jeit]” úgy határozza meg, hogy „[mindazon] [...] uniós polgárok[...], akik olyan tagállamba utaznak, vagy olyan tagállamban tartózkodnak, amelynek nem állampolgárai, valamint az őket kísérő vagy hozzájuk csatlakozó, a 2. cikk 2. pontjában meghatározott családtagjaik[...]”.
- 39 A jelen esetben A. Rendón Marín harmadik állam állampolgára, aki kiskorú, uniós polgárok édesapja, akik felett kizárólagos felügyeletet gyakorol, és akik mindig ugyanabban a tagállamban, azaz a Spanyol Királyságban tartózkodtak.
- 40 Mivel A. Rendón Marín fia, aki kiskorú gyermek, soha nem gyakorolta a szabad mozgáshoz való jogát, és mindig az állampolgársága szerinti tagállamban tartózkodott, meg kell állapítani, hogy ez a gyermek nem tartozik a 2004/38 irányelv 3. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „kedvezményezett” fogalma alá, ezért ez az irányelv e fiúgyermek tekintetében nem alkalmazandó (2011. november 15-i Dereci és társai ítélet, C-256/11, EU:C:2011:734, 57. pont; 2012. december 6-i O és társai ítélet, C-356/11 és C-357/11, EU:C:2012:776, 42. pont).
- 41 Ellenben amint arra a spanyol, a görög, az olasz és a lengyel kormány, valamint a Bizottság hivatkozik, A. Rendón Marín lánya, aki lengyel állampolgárságú kiskorú gyermek és születése óta Spanyolországban tartózkodik, a 2004/38 irányelv 3. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „kedvezményezett” fogalma alá tartozik.
- 42 A Bíróság ugyanis hangsúlyozta, hogy a fogadó tagállamban egy másik tagállam olyan állampolgárának helyzetét, aki a fogadó tagállamban született, és aki sohasem gyakorolta szabad mozgáshoz való jogát, nem lehet ezen egyetlen oknál fogva az olyan tisztán belső helyzethez hasonlítani, amely az illető állampolgárt megfosztja a fogadó tagállamban az uniós jognak a személyek szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogára vonatkozó rendelkezéseire való hivatkozástól (lásd ebben az értelemben: 2004. október 19-i Zhu és Chen ítélet, C-200/02, EU:C:2004:639, 19. pont).

- 43 Ebből következik, hogy A. Rendón Marín lánya jogosult az EUMSZ 21. cikk (1) bekezdésére, valamint annak végrehajtó rendelkezéseire hivatkozni (lásd ebben az értelemben: 2004. október 19-i Zhu és Chen ítélet, C-200/02, EU:C:2004:639, 26. pont).
- 44 Ilyen körülmények között az EUMSZ 21. cikk (1) bekezdése és a 2004/38 irányelv A. Rendón Marín lányának főszabály szerint tartózkodási jogot biztosít Spanyolországban.
- 45 Mindazonáltal a Bíróság szerint az uniós polgároknak az állampolgárságuk szerinti tagállamtól eltérő tagállam területén való ezen tartózkodási joga az EUM-Szerződésben, valamint a végrehajtására hozott rendelkezésekben előírt korlátozások és feltételek mellett ismerhető el (2004. október 19-i Zhu és Chen ítélet, C-200/02, EU:C:2004:639, 26. pont), és ezen korlátozásokat és feltételeket az uniós jog által felállított korlátok tiszteletben tartásával, valamint e jog általános elveinek, többek között az arányosság elvének megfelelően kell alkalmazni (lásd ebben az értelemben különösen: 2002. szeptember 17-i Baumbast és R ítélet, C-413/99, EU:C:2002:493, 91. pont; 2004. október 19-i Zhu és Chen ítélet, C-200/02, EU:C:2004:639, 32. pont).
- 46 Ami ezeket a feltételeket illeti, pontosítani kell, hogy minden uniós polgárt megillet az állampolgársága szerinti tagállamtól eltérő tagállam területén való tartózkodás joga három hónapot meghaladóan, különösen ha a 2004/38 irányelv 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának megfelelően elegendő forrásokkal rendelkezik önmaga és családtagjai számára ahhoz, hogy ne jelentsen terhet a fogadó tagállam szociális segítségnyújtási rendszerére tartózkodásának időtartama alatt, és a fogadó tagállamban teljes körű egészségbiztosítással kell rendelkeznie.
- 47 Hacsak A. Rendón Marín lánya nem szerzett a 2004/38 irányelv 16. cikkének (1) bekezdése értelmében huzamos tartózkodási jogot Spanyolországban, amely esetben a tartózkodási jogára nem vonatkoznak az ezen irányelv III. fejezetében előírt feltételek, különösen pedig az irányelv 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjában meghatározott feltételek, csak akkor biztosítható számára tartózkodási jog, ha teljesíti az ezen 7. cikk (1) bekezdésének b) pontjában meghatározott feltételeket.
- 48 E tekintetben Bíróság már megállapította, hogy jöllehet az uniós polgárnak elegendő forrással kell rendelkeznie, az uniós jog a legcsekélyebb mértékben sem ír elő a forrás eredetére vonatkozó követelményt, és ezt a forrást például az érintett kiskorú polgároknak a harmadik állam állampolgárságával rendelkező szülője is biztosíthatja (lásd ebben az értelemben: 2004. október 19-i Zhu és Chen ítélet, C-200/02, EU:C:2004:639, 30. pont; 2013. október 10-i Alokpa és Moudoulou ítélet, C-86/12, EU:C:2013:645, 27. pont).
- 49 A jelen ügyben az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy A. Rendón Marín gyermekei megfelelő ellátásban és iskolai nevelésben részesülnek. A spanyol kormány ezenkívül a tárgyaláson pontosította, hogy a spanyol szabályozás értelmében A. Rendón Marín egészségbiztosítással rendelkezik saját maga és gyermekei számára. Ennek ismeretében a kérdést előterjesztő bíróság feladata annak megállapítása, hogy A. Rendón Marín lánya saját maga vagy az édesapja által elegendő forrásokkal és teljes körű egészségbiztosítással rendelkezik-e a 2004/38 irányelv 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében.
- 50 Azt a kérdést illetően, hogy A. Rendón Marín, aki harmadik állam állampolgára, a 2004/38 irányelv értelmében tartózkodási joggal rendelkező uniós polgár egyenesági felmenőjeként hivatkozhat-e származékos tartózkodási jogra, a Bíróság ítélezési gyakorlatából kitűnik, hogy a tartózkodásra jogosult uniós polgár családtagjának „eltartotti” minősége olyan ténybeli helyzetből következik, amelyet az a körülmény jellemez, hogy a családtag anyagi támogatását a tartózkodási jog jogosultja biztosítja oly módon, hogy fordított helyzetben, vagyis mint a jelen esetben, amikor a tartózkodási jog jogosultja valamely harmadik állam állampolgárának az eltartottja, akkor ez utóbbi személy annak érdekében, hogy a fogadó tagállamban tartózkodási jogot kapjon, nem hivatkozhat arra, hogy a 2004/38 irányelv értelmében ő a tartózkodási jog említett jogosultjának „eltartott” felmenője (lásd ebben az értelemben: 2013. október 10-i Alokpa és Moudoulou ítélet, C-86/12, EU:C:2013:645, 25. pont).

- 51 Ugyanakkor annak megtagadása, hogy a harmadik állam állampolgárságával rendelkező szülő, aki ténylegesen felügyeletet gyakorol a kiskorú, uniós polgár felett, ezzel az uniós polgárral együtt tartózkodhasson a fogadó tagállamban, megfosztaná az uniós polgár tartózkodási jogát a hatékony érvényesüléstől, mivel a kiskorú gyermek tartózkodási jogának gyakorlása szükségszerűen maga után vonja e gyermek azon jogát, hogy a felette ténylegesen szülői felügyeletet ellátó személy elkísérje, és következésképpen hogy ez a személy e tartózkodás idején vele együtt tartózkodhasson a fogadó tagállamban (lásd: 2004. október 19-i Zhu és Chen ítélet, C-200/02, EU:C:2004:639, 45. pont; 2013. október 10-i Alokpa és Moudoulou ítélet, C-86/12, EU:C:2013:645, 28. pont).
- 52 Ezért ha az EUMSZ 21. cikk és a 2004/38 irányelv tartózkodási jogot biztosít a fogadó tagállamban valamely másik tagállam azon kiskorú állampolgára számára, aki eleget tesz az ezen irányelv 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjában meghatározott feltételeknek, akkor ugyanezen rendelkezések lehetővé teszik az ezen állampolgár feletti szülői felügyeletet ténylegesen ellátó szülő számára, hogy vele együtt a fogadó tagállamban tartózkodjon (2004. október 19-i Zhu és Chen ítélet, C-200/02, EU:C:2004:639, 46. és 47. pont; 2013. október 10-i Alokpa és Moudoulou ítélet, C-86/12, EU:C:2013:645, 29. pont).
- 53 A jelen ítélet 47. pontjában felvázolt esettől elvonatkoztatva, amennyiben – és ennek ellenőrzése a kérdést előterjesztő bíróság feladata, amint az ugyanezen ítélet 49. pontjában kiemelésre került – A. Rendón Marín lánya eleget tesz a 2004/38 irányelv 7. cikke (1) bekezdésében meghatározott feltételeknek ahhoz, hogy az EUMSZ 21. cikk, valamint ezen irányelv alapján Spanyolországban tartózkodási jogban részesülhessen, e rendelkezéseket úgy kell értelmezni, hogy azokkal főszabály szerint ellentétes az, hogy az e tagállam területén való származékos tartózkodási jogot A. Rendón Marínnal szemben megtagadják.
- A 2004/38 irányelv 27. és 28. cikkére tekintettel a büntetett előéletnek a származékos tartózkodási jog elismerésére gyakorolt hatásáról
- 54 Az alábbiakban azt kell megvizsgálni, hogy A. Rendón Marín esetleges származékos tartózkodási jogát az alapügyben szóban forgóhoz hasonló nemzeti szabályozás korlátozhatja-e.
- 55 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az uniós polgároknak és családtagjaiknak az Unió területén való tartózkodáshoz való joga nem feltétlen, hanem a Szerződésben, valamint a végrehajtására hozott rendelkezésekben előírt korlátozások és feltételek mellett ismerhető el (lásd különösen: 2008. július 10-i Jipa ítélet, C-33/07, EU:C:2008:396, 21. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 56 Azt is meg kell állapítani, hogy a 2004/38 irányelv (23) preambulumbekkezdése szerint az uniós polgárok és családtagjaik közrendi vagy közbiztonsági okokból történő kiutasítása olyan intézkedés, amely súlyosan sértheti azokat a személyeket, akik élve a Szerződés által rájuk ruházott jogokkal és szabadságokkal, már ténylegesen beilleszkedtek a fogadó tagállamban. Ezért – amint az a 2004/38 irányelv (24) preambulumbekkezdéséből kitűnik – a 2004/38 irányelv olyan védelmi rendszert hoz létre a kiutasítási intézkedésekkel szemben, amely az érintett személyeknek a fogadó tagállamban való integrációs szintjén alapul, oly módon, hogy minél nagyobb mértékű az uniós polgárok és családtagjaik integrációja a fogadó tagállamban, annál nagyobb mértékű védelemben kell részesülniük a kiutasítással szemben (2010. november 23-i Tsakouridis ítélet, C-145/09, EU:C:2010:708, 24. és 25. pont).
- 57 Ami az alapügyet illeti, a tartózkodási joggal kapcsolatos korlátozások különösen a 2004/38 irányelv 27. cikkének (1) bekezdéséből erednek, amely rendelkezés lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy különösen közrendi vagy közbiztonsági okokból korlátozzák az uniós polgárok vagy családtagjaik tartózkodási jogát, állampolgárságukra tekintet nélkül (lásd ebben az értelemben: 2008. július 10-i Jipa ítélet, C-33/07, EU:C:2008:396, 22. pont).

- 58 Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a közrendi kivétel az uniós polgárok vagy családtagjaik tartózkodási jogától való eltérést jelent, és azt szigorúan kell értelmezni, valamint annak tartalmát a tagállamok nem határozhatják meg egyoldalúan (lásd ebben az értelemben: 1974. december 4-i van Duyn ítélet, 41/74, EU:C:1974:133, 18. pont; 1977. október 27-i Bouchereau ítélet, 30/77, EU:C:1977:172, 33. pont; 2004. április 29-i Orfanopoulos és Oliveri ítélet, C-482/01 és C-493/01, EU:C:2004:262, 65. pont; 2006. április 27-i Bizottság kontra Németország ítélet, C-441/02, EU:C:2006:253, 34. pont; 2007. június 7-i Bizottság kontra Hollandia ítélet, C-50/06, EU:C:2007:325, 42. pont).
- 59 Amint az a 2004/38 irányelv 27. cikke (2) bekezdésének első albekezdéséből kitűnik, ahhoz, hogy az uniós polgár vagy a családtagja tartózkodási jogát korlátozó intézkedések, többek között a közrendi okból hozott intézkedések igazoltak legyenek, tiszteletben kell tartaniuk az arányosság elvét, és kizárólag az érintett egyén személyes magatartásán kell alapulniuk.
- 60 Hozzá kell tenni, hogy ezen irányelv 27. cikkének (2) bekezdése hangsúlyozza, hogy korábbi büntetőítéletek önmagukban nem képezhetik a közrendi vagy közbiztonsági okokból hozott intézkedések meghozatalának az alapját, hogy az érintett egyén személyes magatartása valódi és közvetlen veszélyt kell, hogy jelentsen a társadalom vagy az érintett tagállam valamely alapvető érdekére, valamint hogy az adott ügyszóhoz közvetlenül nem kapcsolódó, vagy az általános megelőzési megfontolásokon alapuló indokolások nem elfogadhatóak (lásd ebben az értelemben: 2008. július 10-i Jipa ítélet, C-33/07, EU:C:2008:396, 23. és 24. pont; 2010. november 23-i Tsakouridis ítélet, C-145/09, EU:C:2010:708, 48. pont).
- 61 Ebből következik, hogy az uniós joggal ellentétes a tartózkodási jognak általános megelőzési indokokon alapuló, és a többi külföldivel szemben elrettentési célból elhatározott korlátozása, különösen amikor ezt az intézkedést a büntetőjogi felelősséget megállapító ítéletet követően automatikusan hozták meg, anélkül hogy figyelembe vették volna a bűncselekmény elkövetőjének személyes magatartását vagy az általa a közrendre jelentett veszélyt (lásd ebben az értelemben: 2006. április 27-i Bizottság kontra Németország ítélet, C-441/02, EU:C:2006:253, 93. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 62 Ezért annak értékelése céljából, hogy a kiutasítási intézkedés arányos-e a kitűzött jogszerű célhoz – jelen esetben a közrend, illetve a közbiztonság védelméhez – képest, figyelembe kell venni a 2004/38 irányelv 28. cikkének (1) bekezdésében megállapított feltételeket, nevezetesen az érintett személy fogadó tagállam területén való tartózkodásának időtartamát, az érintett személy életkorát, egészségi állapotát, családi és gazdasági helyzetét, társadalmi és kulturális integrációját a fogadó tagállamban, valamint a származási országgal fennálló kapcsolatainak mértékét. Fontos, hogy a bűncselekmény súlyossági fokát is figyelembe vegyék az arányosság elvének keretében.
- 63 Márpedig ki kell emelni, hogy az alapügyben szóban forgó szabályozás az eredeti tartózkodási engedély megadásának feltételeként automatikusan és semmilyen eltérési lehetőséget nem engedve a büntetett előélet hiányát állapítja meg Spanyolországban vagy azokban az országokban, amelyekben az érintett személy korábban tartózkodott.
- 64 A jelen ügyben az előzetes döntéshozatalra utaló határozat jelzi, hogy e szabályozás alapján az A. Rendón Marín által 2010. február 18-án benyújtott, kivételes körülmények miatti ideiglenes tartózkodási engedély iránti kérelmét a büntetett előélete miatt utasították el. A kért tartózkodási engedélyt tehát automatikusan, az alapügy felperese sajátos helyzetének figyelembevételét mellőzve tagadták meg, azaz anélkül, hogy értékelték volna a személyes magatartását vagy azt a közvetlen veszélyt, amelyet az érintett a közrendre vagy a közbiztonságra jelenthet.
- 65 A jelen esetben releváns körülmények értékelését illetően a Bíróság rendelkezésére álló ügyiratokból kitűnik, hogy A. Rendón Marín büntetőjogi felelősségét egy 2005-ben elkövetett bűncselekmény miatt állapították meg. Ez a korábbi büntetőítélet önmagában nem indokolhatja a tartózkodási engedély

megtagadását. Jóllehet az érintett egyén személyes magatartása valódi, közvetlen és kellően súlyos veszélyt kell, hogy jelentsen a társadalom valamely alapvető érdekére, továbbá jóllehet a Bíróság hangsúlyozta, hogy a közvetlen veszély fennállására vonatkozó feltételnek főszabály szerint a szóban forgó intézkedés meghozatalakor kell teljesülnie (lásd különösen: 1977. október 27-i Bouchereau ítélet, 30/77, EU:C:1977:172, 28. pont), úgy tűnik, hogy nem ez a helyzet a jelen esetben, mivel az a szabadságvesztés-büntetés, amelyre A. Rendón Marínt ítélték, felfüggesztésre került, és úgy tűnik, hogy azt nem hajtották végre.

- 66 Ami egyébiránt A. Rendón Marín esetleges kiutasítását illeti, egyrészt szükséges figyelembe venni azokat az alapvető jogokat, amelyek tiszteletben tartását a Bíróság biztosítja, különösen a magán- és a családi élet tiszteletben tartásához való jogot, amelyet az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: Charta) 7. cikke ír elő (lásd ebben az értelemben: 2010. november 23-i Tsakouridis ítélet, C-145/09, EU:C:2010:708, 52. pont), másrészt pedig tiszteletben kell tartani az arányosság elvét. A Charta e 7. cikkét a Charta 24. cikkének (2) bekezdésében elismert, a gyermek mindenek felett álló érdeke figyelembevételére vonatkozó kötelezettséggel együttesen kell értelmezni (lásd ebben az értelemben: 2009. december 23-i Detiček ítélet, C-403/09 PPU, EU:C:2009:810, 53. és 54. pont).
- 67 Az előző megfontolások összességére tekintettel az EUMSZ 21. cikket és a 2004/38 irányelvet úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely kizárólag azzal az indokkal írja elő a tartózkodási engedély megadásának az olyan harmadik állam állampolgárával szembeni automatikus megtagadását, aki általa eltartott és a fogadó tagállamban vele élő kiskorú, uniós polgár gyermek szülője, hogy ez a személy büntetett előéletű.

Az EUMSZ 20. cikkről

Az EUMSZ 20. cikk szerinti származékos tartózkodási jog fennállásáról

- 68 Abban az esetben, ha a kérdést előterjesztő bíróság a 2004/38 irányelv 7. cikkének (1) bekezdésében meghatározott feltételek ellenőrzése során arra a következtetésre jutna, hogy ezek a feltételek nem teljesülnek, mindenesetre pedig A. Rendón Marín kiskorú fiának esetében, aki folyamatosan az állampolgársága szerinti tagállamban rendelkezett lakóhellyel, meg kell vizsgálni, hogy a származékos tartózkodási jog A. Rendón Marín tekintetében adott esetben alapulhat-e az EUMSZ 20. cikkben.
- 69 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint az EUMSZ 20. cikk az uniós polgár jogállását biztosítja mindenki számára, aki valamely tagállam állampolgára, azzal a céllal, hogy a tagállamok állampolgárainak alapvető jogállása legyen (lásd: 2016. június 30-i NA-ítélet, C-115/15, EU:C:2016:487, 70. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 70 Az uniós polgárság alapvető és egyéni jogot ruház az Unió valamennyi polgárára annak érdekében, hogy szabadon mozoghassanak és tartózkodhassanak a tagállamok területén, a Szerződésben és a végrehajtására hozott intézkedésekben megállapított korlátozásokra és feltételekre is figyelemmel (lásd ebben az értelemben: 2010. október 7-i Lassal ítélet, C-162/09, EU:C:2010:592, 29. pont; 2012. október 16-i Magyarország kontra Szlovákia ítélet, C-364/10, EU:C:2012:630, 43. pont).
- 71 Amint azt a Bíróság a 2011. március 8-i Ruiz Zambrano ítéletének (C-34/09, EU:C:2011:124) 42. pont jában kimondta, az EUMSZ 20. cikkel ellentétesek azok a nemzeti intézkedések, amelyek azzal a hatással járnak, hogy megfosztják az uniós polgárokat az ezen uniós polgár jogállásuk révén biztosított jogok lényegének tényleges élvezetétől.
- 72 Ellenben a Szerződés uniós polgárságra vonatkozó rendelkezései nem biztosítanak önálló jogot harmadik államok állampolgárai számára (2012. november 8-i Iida ítélet, C-40/11, EU:C:2012:691, 66. pont; 2013. május 8-i Ymeraga és társai ítélet, C-87/12, EU:C:2013:291, 34. pont).

- 73 Amint az ugyanis a jelen ítélet 36. pontjában felidézésre került, a Szerződés uniós polgárságra vonatkozó rendelkezései által harmadik államok állampolgárainak biztosított lehetséges jogok nem az említett állampolgárok saját jogai, hanem az uniós polgár jogaiból származtatott jogok. Az említett származékos jogok célja és igazolása azon a megállapításon alapul, hogy e jogok elismerésének megtagadása sértheti többek között az uniós polgár szabad mozgáshoz való jogát (2012. november 8-i Iida ítélet, C-40/11, EU:C:2012:691, 67. és 68. pont; 2013. május 8-i Ymeraga és társai ítélet, C-87/12, EU:C:2013:291, 35. pont).
- 74 E tekintetben a Bíróság már megállapította, hogy vannak egészen különleges helyzetek, amelyekben – noha a harmadik államok állampolgárainak tartózkodási jogára vonatkozó másodlagos jog nem alkalmazható, és az érintett uniós polgár nem élt a szabad mozgáshoz való jogával – mindazonáltal biztosítani kell a tartózkodási jogot harmadik állam olyan állampolgárának, aki az említett uniós polgár családtagja, mivel ellenkező esetben az uniós polgárság elveszítené hatékony érvényesülését, ha az ilyen jog megtagadásának következményeként az uniós polgár kénytelen lenne elhagyni az Unió egészének területét, és ezzel megfosztanák őt az e jogállás révén biztosított jogok lényegének tényleges élvezetétől (lásd ebben az értelemben: 2011. március 8-i Ruiz Zambrano ítélet, C-34/09, EU:C:2011:124, 43. és 44. pont; 2011. november 15-i Dereci és társai ítélet, C-256/11, EU:C:2011:734, 66. és 67. pont; 2012. november 8-i Iida ítélet, C-40/11, EU:C:2012:691, 71. pont; 2013. május 8-i Ymeraga és társai ítélet, C-87/12, EU:C:2013:291, 36. pont; 2013. október 10-i Alokpa és Moudoulou ítélet, C-86/12, EU:C:2013:645, 32. pont).
- 75 A fent említett helyzeteket az jellemzi, hogy bár olyan rendelkezések szabályozzák ezeket, amelyek eleve a tagállamok hatáskörébe tartoznak, nevezetesen harmadik államok állampolgárainak beutazási és tartózkodási jogára vonatkozó, a másodlagos jog rendelkezéseinek a hatálya alá nem tartozó rendelkezések, amelyek bizonyos feltételek mellett előírják az ilyen jog biztosítását, e helyzetek mégis szoros összefüggésben állnak az uniós polgár szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogával, amellyel ellentétes az, ha abban a tagállamban, ahol az uniós polgár tartózkodik, a harmadik államok állampolgáraitól megtagadják a beutazás és a tartózkodás ezen jogát, mert különben sérülne e szabadság (lásd ebben az értelemben: 2012. november 8-i Iida ítélet, C-40/11, EU:C:2012:691, 72. pont; 2013. május 8-i Ymeraga és társai ítélet, C-87/12, EU:C:2013:291, 37. pont).
- 76 A jelen esetben mivel A. Rendón Marín gyermekei tagállami állampolgársággal, nevezetesen spanyol, illetve lengyel állampolgársággal rendelkeznek, megilleti őket az uniós polgár jogállása (lásd ebben az értelemben: 2003. október 2-i Garcia Avello ítélet, C-148/02, EU:C:2003:539, 21. pont; 2004. október 19-i Zhu és Chen ítélet, C-200/02, EU:C:2004:639, 25. pont).
- 77 Következésképpen A. Rendón Marín gyermekeit uniós polgárként megilleti az Unió területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jog, és az e joggal kapcsolatos bármely korlátozás az uniós jog hatálya alá tartozik.
- 78 Ezért amennyiben a tartózkodás A. Rendón Marínnal szembeni megtagadása, aki harmadik állam állampolgára és e gyermekek felett kizárólagos felügyeletet gyakorol, ahhoz vezetne, hogy az érintettnek el kell hagynia az Unió területét – aminek ellenőrzése a kérdést előterjesztő bíróság feladata –, abból az említett jog, különösen a tartózkodási jog korlátozása következhet, mivel az említett gyermekek arra kényszerülhetnek, hogy elkísérjék A. Rendón Marínt, tehát elhagyják az Unió egészének területét. Apjuknak az Unió területének elhagyására vonatkozó esetleges kötelezettsége ezért megfosztaná őket az uniós polgár jogállása révén biztosított jogok lényegének tényleges élvezetétől (lásd ebben az értelemben: 2011. november 15-i Dereci és társai ítélet, C-256/11, EU:C:2011:734, 67. pont; 2012. november 8-i Iida ítélet, C-40/11, EU:C:2012:691, 71. pont; 2013. május 8-i Ymeraga és társai ítélet, C-87/12, EU:C:2013:291, 36. pont; 2013. október 10-i Alokpa és Moudoulou ítélet, C-86/12, EU:C:2013:645, 32. pont).

- 79 Több, észrevételeket benyújtó tagállam azt állította, hogy A. Rendón Marín és gyermekei Lengyelországba mehetnének, amely a lánya állampolgársága szerinti tagállam. A. Rendón Marín a tárgyaláson kijelentette, hogy semmilyen kapcsolatban nem áll lánya anyjának családjával, aki állítása szerint nem tartózkodik Lengyelországban, valamint hogy sem A. Rendón Marín, sem pedig gyermekei nem ismerik a lengyel nyelvet. E tekintetben a kérdést előterjesztő bíróság feladata annak ellenőrzése, hogy az alapügy körülményeinek összességére tekintettel A. Rendón Marínt a gyermekei felett tényleges felügyeletet egyedül gyakorló szülőként adott esetben ténylegesen megillesheti-e az azzal kapcsolatos származékos jog, hogy elkísérje gyermekeit Lengyelországba és ott tartózkodjon velük, ezért a tartózkodási jog részére történő megadásának spanyol hatóságok általi megtagadása nem járna azzal a következménnyel, hogy az érintett gyermekei az Unió egésze területének elhagyására kényszerüljenek (lásd ebben az értelemben: 2013. október 10-i Alokpa és Moudoulou ítélet, C-86/12, EU:C:2013:645, 34. és 35. pont).
- 80 A jelen ítélet 78. és 79. pontjában említett vizsgálatok fenntartásával a Bíróság rendelkezésére álló információkból az tűnik ki, hogy az alapügyben szóban forgó helyzet A. Rendón Marín gyermekei tekintetében az uniós polgár jogállása révén biztosított jogok lényegének tényleges élvezetétől való megfosztással járhat, következésképpen pedig e helyzet az uniós jog hatálya alá tartozik.
- Az EUMSZ 20. cikkből eredő származékos tartózkodási jogra vonatkozó korlátozások bevezetésének lehetőségéről
- 81 Hangsúlyozni kell, hogy az EUMSZ 20. cikk nem érinti a tagállamok azon lehetőségét, hogy valamely, többek között a közrend fenntartására és a közbiztonság védelmére vonatkozó kivételre hivatkozzanak. Mindamellett mivel A. Rendón Marín helyzete az uniós jog hatálya alá tartozik, e helyzet értékelése során figyelembe kell venni a Charta 7. cikkében előírt, a magán- és a családi élet tiszteletben tartásához való jogot, és ezt a cikket – amint az a jelen ítélet 66. pontjában felidézésre került – a Charta 24. cikkének (2) bekezdésében elismert, a gyermek mindenek felett álló érdekének figyelembevételére vonatkozó kötelezettséggel összefüggésben kell értelmezni.
- 82 Továbbá, amint az a jelen ítélet 58. pontjában felidézésre került, a „közrend” és a „közbiztonság” fogalmát az uniós polgárok vagy családtagjaik tartózkodási jogától való eltérés igazolásaként szigorúan kell érteni, ezért azok tartalmát a tagállamok nem határozhatják meg egyoldalúan az uniós intézmények ellenőrzése nélkül.
- 83 A Bíróság ezért úgy ítélte meg, hogy a „közrend” fogalma mindenképpen – a társadalmi rend megzavarásán túl, amelyet valamennyi jogsértés megvalósít – olyan valódi, közvetlen és kellően súlyos veszély fennállását feltételezi, amely a társadalom valamely alapvető érdekét érinti. A „közbiztonság” fogalmát illetően a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy e fogalom magában foglalja a tagállam belső és külső biztonságát, következésképpen pedig az alapvető állami intézmények és közszolgáltatások működésének veszélyeztetése, valamint a lakosság fennmaradása, akárcsak a külkapcsolatok vagy a népek békés együttélése súlyos megzavarásának a kockázata, vagy a katonai érdekek veszélyeztetése hatással lehet a közbiztonságra (lásd ebben az értelemben: 2010. november 23-i Tsakouridis ítélet, C-145/09, EU:C:2010:708, 43. és 44. pont; 2016. február 15-i N. ítélet, C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, 65. és 66. pont).
- 84 Ebben az összefüggésben meg kell állapítani, hogy amennyiben a tartózkodási jog megtagadása a közrendre vagy a közbiztonságra nézve valódi, közvetlen és kellően súlyos veszély fennállásán alapul, tekintettel az uniós polgár gyermekek felett kizárólagos felügyeleti jogot gyakorló, harmadik állam állampolgára által elkövetett bűncselekményekre, az ilyen megtagadás megfelel az uniós jognak.

- 85 Ellenben ez a következtetés nem vonható le automatikusan kizárólag az érintett büntetett előélete alapján. Az ilyen következtetés adott esetben csak az ügy aktuális és releváns körülmények összességének a kérdést előterjesztő bíróság általi konkrét értékeléséből eredhet az arányosság elvének, a gyermek mindenképp felett álló érdekének, valamint az alapvető jogoknak a tükrében, amelyek tiszteletben tartását a Bíróság biztosítja.
- 86 Ezen értékelésnek ezért figyelembe kell vennie többek között az érintett egyén személyes magatartását, az egyén érintett tagállam területén való tartózkodásának időtartamát és jogszerű jellegét, az elkövetett jogsértés jellegét és súlyát, az érintett személy társadalomra való veszélyességének aktuális mértékét, a szóban forgó gyermekek életkorát, egészségi állapotukat, valamint családi és gazdasági helyzetüket.
- 87 Ebből következik, hogy az EUMSZ 20. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely kizárólag azzal az indokkal írja elő a tartózkodási engedély megadásának az olyan harmadik állam állampolgárával szembeni automatikus megtagadását, aki kiskorú, uniós polgár gyermekek szülője, és felettük kizárólagos felügyeletet gyakorol, hogy az érintett büntetett előéletű, amikor az említett megtagadás azzal a következménnyel jár, hogy ezeknek a gyermekeknek el kell hagyniuk az Unió területét.
- 88 Az előző megfontolások összességére tekintettel a feltett kérdésre az alábbi választ kell adni:
- az EUMSZ 21. cikket és a 2004/38 irányelvet úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely kizárólag azzal az indokkal írja elő a tartózkodási engedély megadásának az olyan harmadik állam állampolgárával szembeni automatikus megtagadását, aki a fogadó tagállamtól eltérő tagállam állampolgárságával rendelkező, általa eltartott és a fogadó tagállamban vele élő kiskorú, uniós polgár gyermek szülője, hogy ez a személy büntetett előéletű;
 - az EUMSZ 20. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az ugyanezen nemzeti szabályozás, amely kizárólag azzal az indokkal írja elő a tartózkodási engedély megadásának az olyan harmadik állam állampolgárával szembeni automatikus megtagadását, aki kiskorú, uniós polgár gyermekek szülője, és felettük kizárólagos felügyeletet gyakorol, hogy az érintett büntetett előéletű, amikor ez a megtagadás azzal a következménnyel jár, hogy ezeknek a gyermekeknek el kell hagyniuk az Unió területét.

A költségekről

- 89 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

Az EUMSZ 21. cikket és az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról, valamint az 1612/68/EGK rendelet módosításáról, továbbá a 64/221/EGK, a 68/360/EGK, a 72/194/EGK, a 73/148/EGK, a 75/34/EGK, a 75/35/EGK, a 90/364/EGK, a 90/365/EGK és a 93/96/EGK irányelv hatályaon kívül helyezéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/38/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely kizárólag azzal az indokkal írja elő a tartózkodási engedély megadásának az olyan harmadik állam állampolgárával szembeni automatikus megtagadását, aki a fogadó tagállamtól eltérő tagállam állampolgárságával rendelkező, általa eltartott és a fogadó tagállamban vele élő kiskorú, uniós polgár gyermek szülője, hogy ez a személy büntetett előéletű.

Az EUMSZ 20. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az ugyanezen nemzeti szabályozás, amely kizárólag azzal az indokkal írja elő a tartózkodási engedély megadásának az olyan harmadik állam állampolgárával szembeni automatikus megtagadását, aki kiskorú, uniós polgár gyermekek szülője, és felettük kizárólagos felügyeletet gyakorol, hogy az érintett büntetett előéletű, amikor ez a megtagadás azzal a következménnyel jár, hogy ezeknek a gyermekeknek el kell hagyniuk az Unió területét.

Aláírások